

Arrest

nr. 139 948 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Nederlandse nationaliteit, diende op 28 april 2014 een aanvraag in voor een inschrijving als werknemer/werkzoekende, conform artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Op 18 september 2014 ondertekende zij, te Hamont-Achel, een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer JF, van Surinaamse nationaliteit. Verzoeksters partner diende diezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Het Bestuur weigerde haar op 27 oktober 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij nam er op 31 oktober 2014 kennis van.

Het betreft de bestreden beslissing.

Het Bestuur weigerde verzoeksters partner op 27 oktober 2014, eveneens onder een bijlage 20, eveneens het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, daar het verblijfsrecht van verzoekster, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, zelf werd geweigerd. Hij nam er op 31 oktober 2014 kennis van en diende hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij Uw Raad. De zaak is hangende en gekend onder rolnummer 164 596.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 28.04.2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 28.04.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4,1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst van tewerkstelling in Nederland, loonfiches van deze tewerkstelling van januari, februari en maart 2014, diploma behaald in Nederland, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 29.04.2014 en bewijzen van interimtewerkstelling via Randstad België.

Wanneer we de voorgelegde bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen: Betrokkene diende haar aanvraag in als werkzoekende. Nochtans legde zij ook bewijzen voor van tewerkstelling in Nederland. Betrokkene toont aan dat zij in januari, februari en maart tewerkgesteld is geweest bij C te Amsterdam. Op de loonfiche van maart 2014 valt af te lezen dat er op 31.03.2014 een einde werd gesteld aan deze tewerkstelling. Daarenboven werd er ook geen bewijs van ziekteverzekering voorgelegd. Betrokkene kan bijgevolg de inschrijving niet genieten als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (werknemer in een andere lidstaat).

Verder legt zij bewijs voor van haar tewerkstelling via Randstad in België. Wanneer we echter deze tewerkstelling verder onderzoeken en navraag doen bij de RSZ (dolsis), dienen we vast te stellen dat betrokkene tot 24.10.2014 tewerkgesteld was. Of betrokkene momenteel nog tewerkgesteld is, is niet duidelijk. Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene enkel in juni, juli en augustus 2014 niet-marginaal tewerkgesteld is geweest. Vanaf september 2014 tot heden kunnen we enkel van marginale tewerkstelling spreken. Betrokkene kan de inschrijving niet genieten als werknemer op basis van marginale tewerkstelling. Zij dient sinds 29.08.2014 beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat is ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd te hebben naar een job en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Betrokkene bewijst ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (VDAB) en bewijst hiermee dus wel te voldoen aan de eerste vereiste. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Niettegenstaande dat zij reeds enkele tewerkstellingen heeft bekomen in het verleden, lijkt het betrokkene toch niet te lukken op regelmatige basis (niet-marginaal) tewerkgesteld te blijven. Vanaf september 2014 is de tewerkstelling immers afgenomen en is zij slechts marginaal tewerkgesteld geweest. Het feit dat zij marginaal tewerkgesteld was, geeft geen enkele garantie op volwaardige tewerkstelling in de toekomst. Betrokkene legt ook nog een diploma van beroepsonderwijs (verzorgende) voor maar of er een gelijkwaardigheidserkenning voor dit diploma (voor België) is en of dit diploma een belangrijke meerwaarde biedt bij het solliciteren, blijkt niet uit het dossier. Mocht dit wel zo zijn, dan zou men immers toch mogen aannemen dat zij inmiddels, na een verblijf van bijna 6 maanden in België, in de zorgsector tewerkgesteld zou zijn. Betrokkene was tot op heden echter telkens tewerkgesteld in een andere sector. Of zij heden hoe dan ook effectief nog op zoek is naar een bijkomende of nieuwe job, al dan niet in de zorgsector, wordt niet aangetoond. Nergens in het dossier zit enige informatie betreffende haar actieve zoektocht naar bijkomende of niet-marginale tewerkstelling, specifieke vaardigheden, talenkennis, succesvolle sollicitatieprocedure, concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan toegestaan worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond.

Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Enig middel: schending van artikel 7, 40§4, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 51 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel:

8.1. Artikel 40 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt: (...). Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Verzoekster deed een aanvraag tot verblijf als werkzoekende in België. Verzoekster heeft binnen de drie maanden werk gevonden en heeft de stavingsstukken hiervan overgemaakt. Verzoekster heeft aangetoond dat zij een EU-werknemer is. Verzoekster werkt via het interim 3 dagen op 5 voltijds (8 uren per dag). Dit is geen marginale tewerkstelling zoals verwerende partij ten onrechte voorhoudt. Verwerende partij beslist op eenzijdige wijze dat verzoekster niet kan aantonen dat zij langer heeft gewerkt dan 24.10.2014 (tot vlak voor de datum van de bestreden beslissing), terwijl verzoekster zelfs niet de mogelijkheid meer had om nieuwe documenten voor te leggen, en verzoekster bijna de hele onderzochte termijn wel degelijk reële en daadwerkelijke arbeid heeft verricht. Verzoekster heeft tot maart 2014 gewerkt in Nederland en heeft op zeer snelle tijd werk gevonden in België. Zij heeft slechts een maand zonder werk geweest en vanaf juni 2014 heeft zij steeds gewerkt in België bij hetzelfde bedrijf. Het gegeven dat verzoekster niet dagelijks werkt of dat zij interimarbeid verricht met tijdelijke contracten is geen voorwaarde om te kunnen spreken van tewerkstelling van een EU-onderdaan in de zin van artikel 40 Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken legt bijkomende voorwaarden op die niet in de wet staan vermeld en handelt hierbij ook op een kennelijk onredelijke manier. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40 Vreemdelingenwet. Op welke gronden de Dienst Vreemdelingenzaken beslist om te spreken van een marginale tewerkstelling is een compleet raadsel zodat verzoekster zich hiertegen niet op een nuttige wijze kan verweren. Heeft men rekening gehouden met de aard van het werk, de periode dat men gewerkt heeft, het aantal uren, het aantal dagen, het type arbeidscontract...? Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. Naast het feit dat verzoekster heeft aangetoond wel degelijk werknemer te zijn, zou zij eveneens in aanmerking kunnen komen voor verblijf als werkzoekende. Zij heeft immers voldoende bewijzen voorgelegd waaruit ondubbelzinnig blijkt dat zij een reële kans maakt op een reële en daadwerkelijke tewerkstelling. Verzoekster heeft in deze periode aangetoond dat zij niet alleen werk kan zoeken, maar ook effectief tewerkgesteld kan worden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegestaan om op het einde van de termijn van zes maanden automatisch te besluiten tot een beëindiging van het verblijfsrecht. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door haar handelswijze en gebrekkige onderzoek dan ook artikel 40 van de Vreemdelingenwet, evenals de zorgvuldigheidsplicht schendt.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 51 §2, lid 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt: (...). Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "zo nodig" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele

motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: “Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte. Verzoekster is uiteraard gerechtigd om op basis van andere en bijkomende bewijsstukken of nieuwe elementen een nieuwe verblijfsaanvraag, zodat niet valt in te zien waarom verzoekster noodzakelijkerwijs in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond. Dat verzoekster in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond, is een voorwaarde die niet wordt bepaald in artikel 51 Vreemdelingenbesluit. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan de wet. Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Dat art. 74/13 Vreemdelingenwet als volgt luidt: (...). Dat verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van deze verplichte overweging. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt: (...). Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem. Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014). Indien verzoekster was gehoord had zij kunnen meedelen dat zij nog steeds werkt en zelfs zeer actief op zoek is naar werk waar zij elke dag kan werken. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden. De bestreden beslissing schendt dan ook: de formele motiveringsplicht, het artikel 7, 40 en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 41 van het Handvest grondrechten Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2.1. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij aan alle vereiste voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet voldoet. Volgens haar heeft zij aangetoond dat zij een EU-werknemer is en dat zij minstens als werkzoekende gemachtigd zou kunnen worden tot verblijf. Zij verwijt de verwerende partij dat de bestreden beslissing bijkomende voorwaarden oplegt die niet in de wet vermeld staan. Als werknemer is verzoekster van oordeel dat zij vanaf juni 2014 via het interimkantoor niet-marginaal tewerkgesteld is – 3 dagen op 5 voltijds (8 uren per dag) –, hetzij na slechts één maand na haar aankomst in België, en dat er geen sprake van niet-marginale tewerkstelling is in artikel 40 van de vreemdelingenwet. Als werkzoekende, betoogt verzoekster dat zij voldoende bewijzen heeft voorgelegd waaruit ondubbelzinnig blijkt dat zij een reële kans maakt op een daadwerkelijke tewerkstelling.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Opdat het redelijkheidsbeginsel geschonden kan worden geacht, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing werden twee verschillende mogelijkheden met betrekking tot verzoekster als “werknemer” onderzocht. Ten eerste heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekster geen inschrijving kon genieten als “werknemer in een andere lidstaat”. Sinds 31 maart 2014 heeft verzoekster een einde aan haar tewerkstelling in Nederland gesteld. Daarenboven werd ook geen bewijs van ziekteverzekering voorgelegd. Daarom besliste de verwerende partij dat verzoekster geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen heeft geleverd.

Verder heeft de verwerende partij onderzocht of verzoekster als “werknemer” kan ingeschreven zijn. Het administratief dossier bevat een bewijs van interim tewerkstelling in België voor de periode van 4 juni 2014 tot en met 23 oktober 2014 (Randstad dolsis). Het dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster enkel tijdens drie maanden regelmatig heeft gewerkt, rekening houdende met het aantal effectief gewerkte dagen – 16, 14 en 8 dagen voltijds (8 uren per dag). Deze vaststelling kan niet worden afgeleid ten opzichte van de hiernavolgende periode. Gezien verzoekster voor september en oktober 2014 slechts vier dagen tewerkstelling aantoonde, de laatste dag zijnde 23 oktober 2014, oordeelde de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze dat het hier gaat om een marginale tewerkstelling zodat verzoekster sinds 29 augustus 2014 dient beschouwd te worden als “werkzoekende”. Bij deze bevinding stelt de verwerende partij geen bijkomende voorwaarde aan artikel 40 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat een tewerkstelling tot 24 oktober 2014 in de bestreden beslissing werd vermeld, doet geen afbreuk aan die correcte beoordeling, aangezien verzoekster in de maand oktober 2014 slechts drie dagen gewerkt heeft waarvan de laatste op 23 oktober 2014, dag voorafgaand aan de bijlage 20.

Wat haar situatie als “werkzoekende” betreft, voldoet verzoekster slechts aan één voorwaarde van artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, namelijk de inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Zij levert echter geen bewijs dat zij een reële kans maakt op een niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Verzoekster heeft immers geen gelijkwaardigheids-erkenning voor haar diploma voorgelegd, noch enige informatie betreffende haar actieve zoektocht naar bijkomende volwaardige tewerkstelling en betreffende een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar “specifieke vaardigheden, talenkennis, succesvolle sollicitatieprocedure of concreet voorstel van een werkgever”.

Gelet op deze vaststellingen heeft verzoekster niet aangetoond dat zij nog steeds tewerkgesteld is noch dat zij werk zoekt en dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Voorts wordt geen bewijs geleverd dat zij over voldoende bestaansmiddelen alsmede een ziekteverzekering beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er kan derhalve gesteld worden dat de bestreden beslissing correct werd gemotiveerd, rekening houdende met alle feitelijke gegevens die juist werden beoordeeld. Deze motivering kan op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens kunnen nagaan of het zin heeft de beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Een schending artikel 40 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, ook niet van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de redelijkheidsbeginsel. Uit deze uiteenzetting volgt eveneens dat, met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, verzoekster niet aantoonde dat de verwerende partij heeft nagelaten om bepaalde gegevens in aanmerking te nemen.

2.2.2. In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet correct gemotiveerd zou zijn. Enerzijds verwijst zij naar het woord “zo nodig” van artikel 51, § 2, lid 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 om vast te stellen dat de verwerende partij de precieze motieven van deze beslissing diende aan te geven, anderzijds stelt zij dat artikel 8 van de vreemdelingenwet vereist dat het bevel de toegepaste bepaling van artikel 7 van die wet dient te vermelden. Bovendien merkt zij op dat artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 nergens bepaalt dat verzoekster in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt: *“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”*

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoekster om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.3. In een derde onderdeel verwijt verzoekster dat geen enkele afweging van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gemaakt. Zij is bovendien van oordeel dat het niet naleven van de hoorplicht bedoeld in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Zij stelt dat verwerende partij een andere beslissing zou hebben genomen indien zij vooraf werd gehoord – op die manier zou zij hebben aangetoond dat zij nog steeds werkt en zeer actief op zoek is naar werk waar zij elke dag kan werken.

Uit de bespreking van het tweede onderdeel blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht uitmaakt. Een onderzoek naar de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de hoorplicht is derhalve niet nodig.

3. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing van 27 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden van 27 oktober 2014 tot bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep

tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft de beslissing van 27 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van 27 oktober 2014 tot bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van 27 oktober 2014 tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC